

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **J. D.**, zastoupena JUDr. Václavem Luřchou, advokátem se sídlem Opatovická 18, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem v Praze 8, Pod sídlištěm 1800/9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. ZKI-O-86/2011-Bor,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze ze dne 7. 9. 2011, č. j. ZKI-O-86/2011-Bor, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, sp. zn. OR-1624/2010-101/5 ze dne 12. 4. 2011 v řízení o opravě chyby v údajích katastru nemovitostí, a toto rozhodnutí bylo změněno tak, že do výroku bylo doplněno vyjádření „Žádost, nazvaná „Vyjádření k oznámení katastrálního úřadu o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí ze dne 21. 10. 2010 vedeného pod sp. zn. 1624/2010-101“ ze dne 15. 11. 2010, doručená Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha dne 19. 11. 2010 se zamítá“.

Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně podala dne 27. 7. 2010 návrh na opravu chyby v katastrálním operátu, spočívající v zápisu zástavního práva k nemovitosti, provedeném na základě rozhodnutí ze dne 23. 3. 2010, přičemž řízení o provedení záznamu zástavního práva k bytové jednotce bylo založeno až poté, kdy se žalobkyně stala vlastnící této bytové jednotky a kdy původní vlastník P. D., na jehož úkor mělo být zástavní právo zřízeno, pozbyl vlastnického práva. Tento návrh na opravu považoval katastrální úřad za nedůvodný, protože je-li obsah katastru v souladu s právními listinami uloženými ve sbírce listin, avšak v rozporu se skutečným právním stavem, nemůže tento rozpor řešit katastrální úřad postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o katastru nemovitostí. Jelikož žalobkyně dne 19. 11. 2010 doručila katastrálnímu úřadu nesouhlas s oznámením o neprovedení opravy, zahájil katastrální úřad řízení a vydal dne 12. 4. 2011 rozhodnutí, kterým žalobkyni nevyhověl. Žalobkyně pak v odvolání proti tomuto rozhodnutí trvala na tom, že zástavní právo bylo zapsáno na základě vadné listiny, tedy rozhodnutí finančního úřadu, který si neověřil, že P. D. aktuálně již není vlastníkem zatěžovaných nemovitostí; tyto nesrovnalosti musely být zřejmé i katastrálnímu úřadu, a tedy došlo ke zřejmému omylu při vedení katastru podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o katastru nemovitostí. Odvolací orgán se ztotožnil se závěry katastrálního úřadu a konstatoval, že v řízení o opravě chyby se uvádí do souladu stav zápisu v operátu katastru nemovitostí se stavem ve sbírce listin, nelze jím měnit vlastnická a jiná práva k nemovitostem, opravovat lze pouze chyby vzniklé v rozporu s listinou. V projednávané věci je stav zápisů v souladu se stavem listin, nejednalo se o zřejmý omyl při vedení a obnově katastru a katastrální úřad nemohl provést opravu chyby podle § 8 zákona o katastru nemovitostí.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že napadeným rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze, jakož i předchozím rozhodnutím Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha ze dne 12. 4. 2011 byla zkrácena na svých právech. Namítaný zápis zástavních práv záznamem byl podle ní učiněn chybně a v rozporu s dotčenými právními předpisy. V kontextu ust. § 45 odst. 1 a 2 katastrální vyhlášky se žalobkyně domnívala, že předmětné záznamové listiny trpí nedostatky, pro které neměl být namítaný zápis do katastru nemovitostí vůbec učiněn, spočívající v tom, že katastrální úřad v rozporu s citovaným ust. § 45 odst. 1 katastrální vyhlášky vůbec nezkontroloval, zda právní vztahy a jejich změny, které záznamové listiny potvrzují nebo osvědčují, navazují na dosavadní stav zápisů v katastru. V obou záznamových rozhodnutích byl jako vlastník podílu o velikosti id. 1/2 na předmětné nemovitosti označen P. D., přitom v době učinění těchto rozhodnutí tomu tak již nebylo, neboť výlučnou vlastnící předmětné nemovitosti byla žalobkyně. Tato skutečnost byla z příslušného listu vlastnictví patrná a musela být známa jak finančnímu úřadu, který záznamové listiny vydal, tak i katastrálnímu úřadu, který posléze na základě nich učinil záznam do katastru. Pokud byla zástava v záznamových listinách vymezena kromě jiného i uvedením vlastníka těchto nemovitostí, který však v dotčené době již vlastníkem nebyl, není taková listina způsobilá být podkladem pro učinění záznamu a katastrální úřad by ji měl v souladu se shora citovaným ustanovením § 45 odst. 1 a 2 katastrální vyhlášky tomuto finančnímu úřadu vrátit. Výlučné vlastnické právo žalobkyně k předmětné nemovitosti je zásadní překážkou pro učinění záznamu zástavního práva na podkladě rozhodnutí, které vychází z neaktuálních právních vztahů. Takový záznam je zcela v rozporu s listinami založenými ve sbírce listin, a to jak s kupní smlouvou, na základě které žalobkyně své

vlastnické právo k předmětu zástavní práva nabylo, tak i samotnými záznamovými listinami, které jsou založeny na tom, že vlastníkem předmětu zástavního práva má být jiná osoba než žalobkyně. Záznamové listiny jsou nicotné pro jejich vnitřní rozpornost a neuskutečnitelnost. Jak je z jejich obsahu patrné, předmětná zástavní práva měla být zřízena dle ust. § 72 zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů za účelem zajištění daňových pohledávek za P. D. coby vlastníkem dotčeného podílu o velikosti $\frac{1}{2}$ na předmětné nemovitosti. Není vinou žalobkyně, že finanční úřad zjevně nepostřehl změnu v osobě vlastníka této nemovitosti a vydal tak chybné - neuskutečnitelné rozhodnutí, navíc rozporné co do určení vlastníka zastavované nemovitosti. S ohledem na uvedené byl záznam předmětných zástavních práv k nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně ze strany katastrálního úřadu učiněn v rozporu s ust. § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jakož i § 45 odst. 1 katastrální vyhlášky, ve znění pozdějších předpisů. Přitom není pravdou, že by posouzení vytýkané nesprávnosti záznamových listin do pravomoci katastrálního úřadu nespádalo. Za těchto okolností využila žalobkyně postupu dle ust. § 8 katastrálního zákona a navrhla, aby katastrální úřad provedl opravu chyby v katastrálním operátu, která vznikla zřejmým omylem při vedení katastru. Zřejmým omylem může být i omyl právní spočívající v zápisu skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 1 As 40/2007-103). Svým návrhem žádala žalobkyně uvedení údajů katastru do souladu s listinami uloženými ve sbírce listin, a to odstraněním chybného zápisu zástavních práv v katastru, nikoliv aby katastrální úřad či následně žalovaný rozhodly o tom, zda tu zástavní právo je, či není, jak si chybně tyto úřady vyložily. Žalobkyni je známo, že katastrální úřad není oprávněn o této otázce rozhodovat, nicméně v dané věci toho ani není potřeba, neboť předmětem sporu není existence či neexistence zástavních práv, ale pouze chybný zápis práva do katastru, který lze postupem opravy chyb v katastrálním operátu bezpochyby napravit. Katastrální úřad by svou pravomoc nepřesáhl, když by záznam na podkladě listin, které trpí jinou zřejmou nesprávností ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. ve spojení s ust. § 45 odst. 1 katastrální vyhlášky předpisů, neprovedl, resp. záznam učiněný chybně by opravou chyby v katastrálním operátu odstranil. Tato skutečnost vyplývá i z přílehlavé judikatury, podle které lze zápis (výmaz) údaje o zástavním právu na základě listin, které nesplňují požadavky stanovené § 7 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, opravit cestou opravy chyb v katastrálním operátu. Napadeným rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze, jakož i předchozím rozhodnutím Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, na základě kterých nedošlo k odstranění zástavních práv k nemovitosti v jejím výlučném vlastnictví, byla žalobkyně zásadním způsobem zkrácena na svých právech. Provedením předmětného záznamu a následné odmítnutí jeho výmazu má rovněž významný dopad do sféry vlastnického práva žalobkyně, kdy nemovitost v jejím vlastnictví je zápisem zástavního práva, byť neexistujícího, znehodnocena a třetí osoby jednající v dobré víře ve správnost zápisu jsou tak vystaveny neodůvodněné právní nejistotě s tímto související. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a rovněž jemu předcházející rozhodnutí katastrálního úřadu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na stanovisku, jež vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že skutečnost provedení záznamu na základě doručeného pravomocného rozhodnutí správního orgánu nelze opravit jako chybu podle ust. § 8 zákona o katastru nemovitostí, neboť se nejedná o chybu vzniklou zřejmým omylem při

vedení a obnově katastru. Institut opravy chyby v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Pokud je obsah katastru v souladu s právními listinami ve sbírce listin, avšak je v rozporu se skutečným právním stavem, nemůže takový stav odstranit katastrální úřad. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 27. 7. 2010 u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, návrh na opravu chyby v katastrálním operátu ve věci bytové jednotky č. X na pozemku parc. č. 546, v k.ú. Dejvice, obci Praha, zapsané na LV č. 6090 vedeném u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha. Dle výpisu z katastru nemovitostí bylo k této bytové jednotce ve vlastnictví žalobkyně z rozhodnutí správního orgánu zapsáno zástavní právo, a to v rámci řízení sp. zn. Z-23158/2010 a Z-23159/2010. Vklad vlastnického práva žalobkyně k předmětné bytové jednotce byl rozhodnutím katastrálního úřadu učiněn na základě rozhodnutí ze dne 23. 3. 2010 ke dni 26. 2. 2010, přičemž řízení o provedení záznamu zástavního práva k bytové jednotce bylo založeno až dne 26. 3. 2010, tedy až poté, co se již žalobkyně stala vlastnící předmětné bytové jednotky a až poté, co pan P. D., coby původní vlastník bytové jednotky, na jehož úkor mělo být zástavní právo zřízeno, již pozbyl vlastnické právo k bytové jednotce. Vzhledem k tomu, že se správní orgán domáhal zřízení zástavního práva za účelem zajištění své pohledávky vůči dlužníkovi, který však již v době vydání rozhodnutí správního orgánu o zřízení zástavního práva nebyl vlastníkem dotčené bytové jednotky a nebylo k ní tedy možno dle ustanovení § 72 zákona č. 337/1992 Sb. zřídit zástavní právo, se žalobkyně domnívala, že se zápisem zástavního práva k bytové jednotce, která nebyla ve vlastnictví osoby odpovědné správnímu orgánu a určené v rozhodnutí správního orgánu o zřízení zástavního jako vlastník, došlo ke zřejmému omylu při vedení katastru nemovitostí. Navrhla proto, aby katastrální úřad provedl opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která byla způsobena zřejmým omylem při vedení katastru nemovitostí a nesprávnostmi v listině, v důsledku čehož došlo k neoprávněnému zápisu zástavního práva k nemovitosti jiného vlastníka, než byl rozhodnutím správního orgánu, jímž se zástavní právo zřizuje, určen, a to tak, že zápis v části C listu vlastnictví č. 6090 vedeném u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha, týkající se bytové jednotky č. 13 v budově č.p. 517 na pozemku parc. č. 546, v k.ú. Dejvice, obci Praha, vymaže.

Na základě oznámení katastrálního úřadu ze dne 21. 10. 2010 o neprovedení opravy a nesouhlasu žalobkyně ze dne 19. 11. 2010 bylo provedeno řízení, v němž katastrální úřad vydal dne 12. 4. 2011 rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že se nejedná o chybu v katastru nemovitostí podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a že po právní moci tohoto rozhodnutí zůstanou v katastru nemovitostí evidována zástavní práva ve prospěch Finančního úřadu pro Prahu 6. O odvolání žalobkyně ze dne 26. 4. 2011 pak žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 344/1922 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Tyto normy vymezují pravomoc katastrálního úřadu při provádění oprav chyb v katastrálním operátu a současně definují, co se rozumí „chybou“. Vzhledem k taxativnímu výčtu je tedy zřejmé, že jiné vady nejsou takovými chybami, které by bylo možno postupem podle ust. 8 zákona o katastru nemovitostí opravit.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně takovou opravitelnou vadu spatřovala v tom, že katastrální zákon zaevidoval zástavní právo k nemovitosti ve prospěch Finančního úřadu pro Prahu 6, ačkoliv v době zahájení řízení již tuto nemovitost nevlastnila ta osoba, k jejíž tíži bylo zástavní právo zřízeno, ale že vlastníkem byla právě žalobkyně.

K výkladu a aplikaci ust. § 8 zákona o katastru nemovitostí městský soud přihlédl k judikatuře Nejvyššího správního soudu, která setrvává na názoru, že předpokladem opravy chybného údaje katastru podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je existence rozporu mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Katastrální úřad při opravě chybného údaje katastru nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo; to přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení.

V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Je potřeba zdůraznit, že omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [ust. § 80 písm. c) o. s. ř.]. Závěr o tom, že tvrzená chyba v údajích evidovaných v katastru nemovitostí není zřejmým omylem, tedy sám o sobě nemůže být považován za odmítnutí spravedlnosti. Subjekt dotčený touto chybou má vždy otevřenu cestu, jak se u soudu domoci věcného přezkumu toho, zda mu dané právo svědčí či nikoliv. Je přitom na něm, aby správně vyhodnotil, pro který procesní postup jsou splněny zákonné podmínky.“*

V rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 – 32, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„(ř)ízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji.“*

Obdobně pak v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 – 65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje katastru však nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“*

Městský soud v Praze měl za to, že tyto závěry je nutno aplikovat i na věc nyní projednávanou. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že evidence zástavního práva k nemovitostem byla provedena nikoliv svévolně, ale na základě pravomocných rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 25. 3. 2010. Katastrální úřad nebyl oprávněn zkoumat věcnou správnost či právní bezvadnost těchto rozhodnutí, s výjimkou toho, zda tato rozhodnutí obsahují zákonem předepsané formální a obsahové náležitosti. V tomto směru rozhodnutí o zřízení zástavního práva obstála a katastrální úřad tedy nepochybil, jestliže na jejich podkladě provedl evidenci tohoto práva. Následně pak nepochybil ani v tom, když odmítl provést k návrhu žalobkyně opravu podle ust. § 8 katastrálního zákona. Je-li předpokladem pro takovou opravu rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin, pak nezbyvá než konstatovat, že v projednávané věci takový rozpor neexistuje – údaje v katastru nemovitostí odpovídají údajům v listinách (rozhodnutích). Spočívá-li problém v tom, že podle názoru žalobkyně došlo k rozporu mezi těmito listinami (rozhodnutími) a mezi skutečným stavem, pak tento rozpor nemohl řešit katastrální úřad, ani žalovaný, jelikož k tomu nemají pravomoc.

Soud musel odmítnout argumentaci žalobkyně o zřejmé nesprávnosti záznamových listin, tedy rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6. Obě tato rozhodnutí nijak „zřejmě“ nesprávná nejsou – je z nich jasné, jaký orgán veřejné moci je vydal, v jakém řízení a v jaké věci a co jím bylo rozhodnuto. Vnitřně rozporná tato rozhodnutí rovněž nejsou, protože jejich části či tvrzení v nich obsažená si nijak vzájemně neodporují – ostatně žalobkyně tuto rozpornost dovozuje z nesouladu rozhodnutí s evidencí osoby vlastníka, tedy se skutečností stojící nikoliv „uvnitř“, ale „vně“ rozhodnutí. Předmět rozhodnutí pak byl podle názoru soudu uskutečnitelný, neboť zástavním právem dotčené nemovitosti objektivně existovaly. Měl-li by se podle názoru žalobkyně katastrální úřad zabývat i zkoumáním toho, zda je v listině (rozhodnutí) označen za vlastníka ten, kdo je jím podle katastru nemovitostí, má soud za to, že tím by katastrální úřad již vybočoval ze své evidenční role a fakticky by tak přezkoumával rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci, což mu nepřísluší.

Měla-li tedy žalobkyně za to, že rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 odporují skutečnému stavu, nezbyvalo jí, než zákonnými prostředky brojit proti těmto rozhodnutím, nikoliv však domáhat se opravy v údajích katastru nemovitostí a následně napadat rozhodnutí katastrálního úřadu, resp. žalovaného, o zamítnutí žádosti o tuto opravu.

Pro úplnost soud uvádí, že se nad rámec žalobních námitek zabýval i tím, zda rozhodnutí katastrálního úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný totiž rozhodl tak, že odvolání zamítl a zároveň že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zčásti změnil. Takto koncipovaný výrok však není zcela v souladu s ust. § 90 správního řádu, které vymezuje pravomoc odvolacího správního orgánu. Jestliže totiž odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zčásti změní, pak je ve zbytku potvrdí, jak mu ukládá ust. § 90 odst. 5 správního řádu. Ve výroku napadeného rozhodnutí však takové výslovné konstatování o potvrzení zbytku prvostupňového rozhodnutí absentuje. Soud nicméně konstatoval, že tato vada nezakládá nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, protože i tak je zřejmé, že žalovaný jednak odvolání zamítl a jednak zčásti změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, přičemž ostatní jeho části ponechal nedotčené, což vyhovuje účelu a smyslu ust. § 90 odst. 5 správního řádu.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně úspěch ve věci neměla a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová